

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΩΓΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια και τέλος)

(‘Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ, προς τον σύζυγό της Γάστωνα ντε Σατινιύ).

‘Αγαπημένε μου Γαστώ,...

‘Εφτάσαμε σήμερα στο Παρίσι, έπειτ’ από ένα ταξίδι πολύ ευχάριστο, μολοντί η ανάμνησις των τελευταίων γεγονότων του πύργου εξακολουθεί να με ταράζει άκομα. ‘Εμεινα κατενθουσιασμένη από το μέγαρό μας... Είπε αληθινό παλατάκι... ‘Ο φίλος σου κ. ντε Παλιμέ φαίνεται πως έχει μοναδικό γούστο, γιατί όλα μέσα σ’ αυτό είναι αξιοθαύμαστα.

Μά δλ’ αυτά, όσο δεν βρίσκεσαι εδώ κοντά μου, δεν έχουν άκομα καμιά όμορφιά για μένα. Γι’ αυτό σε ικετεύω να επισπεύσης την άναχώρησί σου. Σε περιμένω ανυπόμονα...

Κι’ έπειτα... Ξέρεις... Έχω ένα μεγάλο μυστικό να σου πω... Ένα μυστικό που θα σε κάνει τρισευχισμένο, όπως μ’ έκανε ευτυχισμένη κι’ έμένα την ίδια...

Θά ήθελα να σου το κρίνεις για να σε κάνω να βιαστής... ‘Αλλά δεν μπορώ να κρατηθώ...

Λοιπόν, άκουσε: Αισθάνομαι πως θα γίνω μητέρα...

Δέξου λοιπόν τα φιλήματα μου και βιάσου... βιάσου...

ΚΛΑΡΑ

(‘Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ προς τη Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

‘Αγαπητή μου Μάρθα,

Σου γράφω από τη θαλαμώγ μου, τη συνώνυμή μου ‘Κλάρα, που διασχίζει τα γαλάζια νερά της Μεσογείου... Ξεκινήσαμε χτες από τη Μασσαλία και διενθουσιάζουμε τώρα προς την ‘Ιταλία. Θα κάνουμε δύο τον γύρο των παραλίων της και θα εγκατασταθούμε κατόπιν σε μία έξοχη της Νεαπόλεως, όπου ο Γαστών αγόρασε μία υπέροχη βίλλα.

‘Εκεί, έλπίζω, θα φέρω στον κόσμο το παιδί μου, το πλάσμα αυτό που το λατρεύω κιόλας...

‘Η θάλασσα απλώνεται μπροστά μας γαλήνια, άπεραντη... ‘Ο ούρανός έχει το πιο όμορφο γαλάζιο χρώμα κι’ είνε πάντα έντελως ανέφελος, όπως έντελως ανέφελη είνε πειά η ευτυχία μου.

‘Αλήθεια, αγαπημένη μου, πόσο ευτυχισμένη είμαι τώρα!...

Πάνε πειά οι κακοί εφιάλτες, πάνε οι φόβοι, πάνε η αγωνία... Κανένας κίνδυνος δεν απειλεί πειά την ευτυχία μου. ‘Ολοι οι κακοί άνθρωποι που με έπιβουλεύθηκαν, τιμωρήθηκαν απ’ τον Θεό. ‘Η τιμωρία τους ήταν βέβαια αυστηρή, μά ήταν δίκαιη. ‘Εγώ τους συχώρεσα πειά κι’ εύχομαι να τους συχωρέσει κι’ ο Παντοδύναμος!...

‘Ο Γαστών με λατρεύει... Είπε δικός μου δολοκλήρος. Κάθε του σκέψης άνηκει σε μένα κι’ άποτελεί — καθώς μου έπαναλαμβάνει συχνά — την πηγή των έμπενοδών του.

Τά τελευταία του έργα σημειώσαμε τεράστια επιτυχία, μά σε όσους τον συγχάρουν γι’ αυτά, τους λέει χαμογελώντας:

— Συγχαρήτε τη μαρκησία... ‘Εγώ τά έγραψα μόνο... ‘Εκείνη όμως μ’ έκανε να τά ξήσω...

‘Ο αγαπημένος μου σύζυγος με πόσες φροντίδες, με πόσες περιποιήσεις με περιβάλλει... Προλαβαίνει πάντα κάθε μου επιθυμία και μαντεύει κάθε μου σκέψη, πριν άκόμα του την ανακοινώσω...

‘Η κοσμική ζωή, η όποία τον άπορροφούσε τόσο άλλοτε, δεν του κάνει καμιά άπολύτως αίσθηση καί, μολοντί πολλοί άπ’ τους φίλους του θά ήθελαν να μάς συνοδεύουν στο ταξίδι μας, έν τούτους δεν προσκάλεσε κανένα.

Μονάχα η άδελφή του ή ‘Ιουλία κι’ ο μνηστήρ της πρίγκιπ ‘Ερρίκος μάς συνοδεύουν. Μά είνε κι’ οι δύο τους τόσο άξιολάτρευτοι!...

Τό γράμμα μου αυτό είνε γραμμένο κάτω άτακτα, μά είμαι τόσο

και με την ίδια ιερή άγάπη που είχαν κι’ όταν πρωτοαγαπήθηκαν...

... Και για να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους στον άνεμο, που τη μοιραία έδειχνε μέρα, με τό ‘ξερνικό του φύσημα, έγινε άφορμή να ξεσυρραφούν πάλι, έχτισαν αυτή τη βίλλα στην κορυφή του λόφου, τη βάπτισαν ‘Επαλάτι του ‘Ανέμου και ζούν από τότε εδώ μέσα. Τά σχέδια της βίλλας τάκανε ο ίδιος ο μηχανικός Φρανσουά, κι’ άφησε, σύμφωνα με σοφούς συνδυασμούς, τόσα πολλά άνοήματα και κουφώματα, ώστε να μπούν έλεύθερα από παντού σχεδόν ο εύλογημένος γι’ αυτούς άέρας...

... Λοιπόν; Είπε τρελλοί άφέντη, οι άνθρωποι αυτοί;... με ρώτησε ‘Ξαφνικά και με χαμόγελο ο γεροκηπουρός, τελειώνοντας τη διήγησί του...

— ‘Οχι!... Είπε άπλούστατα ευτυχώς, και ζήλευω την καλή τους μοίρα!... του άπάντησα έγώ, κι’ έφυγα συγνανημένος και σκεπτικός, ευχαριστώντας τον συνομιλήτή μου...

ευτυχισμένη, ώστε δεν μπορώ να συγκεντρώσω τίς σκέψεις μου... Τό θαλασσινό αέρακι που φέρνει τ’ άρώματα του πελάγους, τά νοσταλγικά τραγούδια των ναυτών φτάνουν ως τ’ αυτιά μου κι’ ο Γαστών με περιμένει...

Νάτον κιόλας!... Μπαίνει μέσα στην καμπίνα μου... ‘Ανησυχώσε που με είχε χάσει τόση ώρα κι’ ήρθε να διητή έγινε... Με παρακαλεί να σου διαβιβάσω τους χαίρετισμούς του...

Σου τους διαβιβάζω λοιπόν, αγαπημένη μου Μάρθα, μαζί με τά πιο θερμά μου φιλήματα...

Χαίρε. ΚΛΑΡΑ

(‘Ο μαρκησίας Γαστώ ντε Σατινιύ, προς τον ‘Οκτάβιο ντε Παλιμέ).

‘Αγαπημένε μου φίλε,

Πλησιάζουμε πειά προς την ‘Ιταλία. ‘Η γοητευτικές της άκτές διαγράφονται μακριά θαμπές και τ’ άρώματα των πορτοκαλιών τους μάς τά φέρνει ή αύρα μεθυστικά, θεία...

Τό ταξίδι μας ως τώρα ήταν υπέροχο κι’ έλπίζω πως έτσι θα συνεχιστή ως τό τέλος. Ούτε η παραμικρή τραγιάδα δεν μάς έτυχε ως τώρα στο δρόμο μας, λές κι’ ή θάλασσα θέλει να δειχτή καλή σε μάς... ‘Η Κλάρα είνε κατενθουσιασμένη και τρισευχισμένη... ‘Η ύγεια της, η όποία έπειτ’ από τά τελευταία γεγονότα του πύργου είχε πάθει κάποιο κλονισμό, άποκαταστάθηκε έντελως και ποτέ δεν την είχα δει τόσο ευδιάθετη, τόσο εύθυμη, όσο τώρα.

‘Η αγαπημένη μου!... Πόσο υπέφερε ως τώρα, πόσο βασανίστηκε και πόσο είνε άξια της ευτυχίας της...

Θά κάνω δε ό,τι μπορώ για να είνε σ’ όλη της τη ζωή πάντοτε ευτυχισμένη μαζί μου. Κάθε ήμέρα που περνάει, την άγαπώ περισσότερο, γιατί σε κάθε στιγμή άνακαλύπτω κι’ από ένα κανονίωμα της χάρισμα.

Φαντάσου όμως... ‘Υπήρξαν άνθρωποι που μίσησαν μέχρι θανάτου τό άγγελικό αυτό πλάσμα! ‘Αλήθεια, πόσο μαύρη, πόσο σκοτεινή, πόσο καταχθόνια θά ήταν ή ψυχή τους... Βρήκαν όμως την τιμωρία που τους άξιζε. Δεν τους λυτάμια καθόλου, μολοντί ο ένας άπ’ αυτούς έφερε τ’ όνομά μου... Πώς να τους ληληθώ, άφορ θέλησαν να κάνουν κακό στη μοναδική μου άγάπη, στη γλυκειά μου κι’ άσπυκρητή Κλάρα.

Κι’ αυτή άκόμα ή ‘Ιουλία δεν λυπήθηκε και πολύ όταν έμαθε τον θάνατο της μητέρας της. Είχε μαντέψει ή φτωχή μου άδελφοπούλα ποιά τέρας κρυβόταν μέσα στην ψυχή της γυναίκας αυτής, η όποία θέλησε άλλοτε να διλητηριάσει και τη δική της ψυχή...

Τώρα όμως δλ’ αυτά είνε περασμένα. ‘Ας τά ξεχάσουμε, γιατί κι’ η ανάμνησί τους άκόμα είνε όχληρη... ‘Ας τά ξεχάσουμε κι’ άς μη συλλογίζομαστε παρά μόνο τό μέλλον που άνοίγεται μπροστά μας, γεμάτο γοητευτικές υποσχέσεις.

‘Η Κλάρα με παρακαλεί, αγαπητή μου ‘Οκτάβιε, να σου διαβιβάσω τους χαίρετισμούς της. Δέξου τους λοιπόν, μαζί με τους δικούς μου. ΓΑΣΤΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στό βάθος ενός κήπου γεμάτου πορτοκαλιές και νεραντζιές, μία χαριτωμένη βίλλα ύψώνεται... ‘Ο μαγευτικός κόλπος της Νεαπόλεως απλώνεται μπροστά στην πρόσορή της...

Μία νέα γυναίκα παρουσιάζεται ‘Ξαφνα στη μαρμαρένια σκάλα της έπαύλεως. Είπε λίγο χλωμή, μά ή όμορφιά της έχει κάτι τό δνευρόδες και την κάνει να μοιάζει με τους ‘Ξαυθούς άγγέλους του Ραφαήλ...

Είπε ή Κλάρα, η όποία έφερε στον κόσμο από όλίγων ήμερών ένα γοητευτικό άγοράκι...

Στηρίζεται στο μπράτσο του Γάστωνος, ο όποιος λάμπει όλόκληρος από ευτυχία.

Οι δύο σύζυγοι κατεβαίνουν άργά τη σκάλα και προχωρούν προς ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι.

‘Ολα τά πουλιά του πάρκου τραγουδούν τώρα ξετρελλαμένα, σάν να ψέλνουν έναν ύμνο προς την ευτυχία τους.

‘Ο Γαστώ και ή Κλάρα κάθονται σ’ ένα πάγκο... Κυτάζονται στά μάτια, πασμένοι από τά χέρια, και σιωπούν...

‘Ενα χαμόγελο άτέραντης ευδαιμονίας διαγράφεται στά πρόσωπά τους.

— ‘Αγαπημένη μου, ψιθυρίζει ‘Ξαφνα ο Γαστώ. ‘Ω! πόσο μ’ έκανες ευτυχισμένο.

— ‘Αγαπημένε μου, του άπαντάει ή Κλάρα, πόσο μ’ έκανες ευτυχισμένη.

Και τά χείλη τους ενώνονται σ’ ένα άτελείωτο φίλημα...

ΤΕΛΟΣ